

Двері стиха скрипнули і прочинилися. Почувся лагідний шепіт мами:

— З днем народження, синку...

І враз крізь сон я згадав: у мене ж сьогодні день народження! Перший день літніх канікул і мій день народження! Цього року вони так щасливо збіглися! Ще звечора мама спекла величезний і, мабуть, смачнющий торт!

Я солодко потягнувся і розплющив очі. Кімната залита сонячним світлом, переді мною стоять усміхнені тато й мама.

— Вітаємо, синку! — мама ніжно пригорнула мене.

— З днем народження, Платохо! — додав тато.

І посипалися поздоровлення та побажання.

Я слухав, радісно всміхався, а про себе думав: «Що ж батьки мені подарують?»

Нарешті тато загадково підморгнув і сказав:

— Подарунок — у гаражі, але двигун до нього чекає на тебе вдома!

«Якщо в гаражі, значить, велосипед або човен? — подумки міркував я. — Якби ж то човен... Велосипед у мене вже є. Навіть два. Один — ще триколісний, ми його давно малюкам маминих знайомих віддали, а другий батьки в четвертому

класі подарували. Я на ньому три роки їздив. Та й зараз ще можна кататися, якщо сідло підняти. Треба буде цим зайнятися. Але до чого тут двигун?»

І тут тато заніс із коридору весло:

— Урочисто вручаю!

— Клас! — видихнув я захоплено і навіть руками сплеснув. — Весло! Ось який двигун! Ви подарували мені човен?!

Я зіскочив з ліжка і радісно схопив весло.

— Човен, байдарку! Мирон вибирав.

— Справжню байдарку? — я не міг повірити.

— Справжню, синку, звісно! — мама усміхнулася.

— Ти ж хотів човен? — тато задоволено поплескав мене по плечі.

— Хотів! Дуже хотів! Дякую! Тепер хочу його побачити!

Я почав похапцем одягатися, схопив зі столу телефон, натягнув футболку й помчав у гараж.

— Хоч поснідай спочатку! — встигла наздогін гукнути мама.

— Потім, мамо, потім! Дякую!

Тато лише засміявся, він розумів мене.

Я пролетів через двір, повернув за ріг будинку, пірнув попід кущами, вискочив у провулок і помчав до гаражів.

Із завмиранням серця тремтячими від хвилювання пальцями відчинив двері.

Під стіною, на якій уже давно висів мій велосипед, стояв новенький човен. Байдарка! Яскраво-зелена! Така, про яку я і мріяв! Найкраща байдарка у світі! Мені перехопило подих...

Я кинувся до неї, роздивлявся, гладив її. Я любувався своїм човном! Умить уявив себе на стрімкій широкій річці, а то й на морі — і неймовірна хвиля щастя охопила мене від голови до ніг.

Миронова байдарка вже багато чого бачила і в багатьох місцях була подряпана, сидіння потерлось. А мій човен — яскраво-зелений, такий блискучий, що аж дух захоплює.

Цікаво, скільки він коштує?

Радість, нерозділена з другом, — не радість. І взагалі, душа бажала гострих відчуттів, тому я зразу ж подзвонив Ярику.

Він не відповів. Я подзвонив ще раз. Дзвонив настирливо. Безрезультатно. Тут щось не те, напевно, знову звук вимкнув. Я вибіг на вулицю, повернув направо, так ближче, і через шкільний двір помчав до Ярика.

Важко дихаючи, перескакуючи східці, залетів на четвертий поверх і натиснув кнопку дзвінка.

Ярик довго не відчиняв. Нарешті за дверима почулося човгання, за ним — якесь шкряботіння, клацнув замок.

— Здоров! — вигукнув я з порога.

— Нічого собі. Здоров, що сталося? — здивовано промовив Ярик, сонно кліпаючи очима. — Проходь. Я, власне, хотів пізніше до тебе прийти, привітати.

— Без питань! Дозволю привітати зараз, — я розвалився в кріслі і щасливо усміхався.

Ярик замислився на кілька секунд.

Було зрозуміло, що він щойно прокинувся. Видно, дочекавшись канікул, сидів в інтернеті до глибокої ночі, тим більше, що мама із сестричкою на вихідні поїхали до бабусі.

Ярик — це мій друг. Він невисокий, нижчий за мене на цілу голову, світловолосий, завжди з телефоном або планшетом у руках.

— Не вмію говорити красномовно, — прокашлюючись, поважно почав Ярик, — тому скажу коротко: нехай збуваються твої мрії!

І тут він поліз під диван і дістав звідти велику коробку. Заглянув у неї, немов упевнюючись у чомусь, і урочисто вручив мені:

— Ти ж хотів плавати... тримай.

Я був вражений! У коробці лежали Ярикові ласти й маска для підводного плавання. І зараз він дарував їх мені!

— А як же ти?

— Мені вони вже не потрібні, я навчився і без ластів добре плавати. Бери!

— Дякую! — я приміряв маску, взяв ласти. — Здорово! Власне кажучи, я і прибіг поговорити про плавання... Мені батьки подарували човен... Човен!

Я повторив це слово з таким значущим виразом обличчя, що Ярик і зрадив, і здивувався.

— Жартуєш? — він округлив очі.

— Ні, не жартую. Справді подарували. Двомісний! Будемо плавати разом. Хочеш? Тепер ще й маска буде на двох, і ласти!

— Прикольно... — Ярик почухав потилицю, пройшовся по кімнаті, обмірковуючи мої слова.

Я хвилювався, щоб Ярик не відмовився: він весь час сидить за компом, грається в космічні ігри. А тут — човен!

— Та хто ж від такого відмовиться.

— Ага, — радісно всміхнувся я. — Гайда, по-кажу.

— Біжу! — Ярик одягався на ходу. — Вже біжу!

За мить ми вискочили на вулицю і помчали в гараж.

— Ну... — протягнув я задоволено, відчиняючи ворота і спостерігаючи, яке враження справив на Ярика човен.

— Ого! — Ярик аж рота роззявив.

— Дивись, на ньому чудово можна плавати вдвох, — сяючи, сказав я.

— Класний човен... Великий... Давай попливемо?

Ми залізли в човен, сіли. Ярик зразу ж поліз на заднє сидіння, а я — на переднє.

— Це сьогодні я попереду, у мене ж день народження. Потім будемо мінятися.

Ярик не став заперечувати. Я ж кажу, що він мій друг. І я зробив би так само.

Спочатку ми уявляли, що пливемо, сміялися. Потім згадували місця, де було б круто поплавати. Потім почали мріяти, як будемо пірнати, ловити рибу, засмагати. І взагалі, зможемо провести чудові канікули! Ніхто, мов маленьких, не розпитуватиме, як закінчили навчальний рік або що. Ніхто не контролюватиме, чи поїли, чи не поїли. О котрій

годині лягли спати, скільки сиділи за компом чи в телефоні. Ніхто не буде звертати уваги, чи брудні шорти й футболка...

Ми довго, майже до обіду, сиділи в гаражі, розмовляли про все і мріяли. Потім зателефонувала мама і сказала, щоб я негайно йшов додому.

І тут я вперше злякався, що батьки можуть мене не відпустити.

— А мене б мама відпустила, — співчутливо сказав Ярик. — Вона й зараз із сестрою поїхала до бабусі, а я залишився на господарстві сам, рибок годую і Кешу...

Коли я повернувся додому, мама готувала салат, тато, як завжди, сидів за комп'ютером.

— Мамо, тату, це не човен, а казка! Дякую! — радісно вигукнув я з порога. І тут же швидко додав: — Я хочу попливти в подорож хоча б на кілька тижнів. З Яриком і з наметом. Ви ж не будете проти?

Мама з татом розгублено перезирнулись і завмерли.

У кімнаті запала тривожна тиша. Лише тато якось нервово заклацав по клавіатурі. Мама розгублено закліпала очима, потім опанувала себе й заходилась накривати святковий обідній стіл.

— Ми думали, що ти плаватимеш по вихідних на нашій річці, — почала мама. — І взагалі — тільки почалися канікули. Тобі треба погуляти, відпочити, розвіятися. А ти що скажеш? — звернулася вона до тата.

З інтонації було зрозуміло: мама сподівається на татову підтримку.

— А-а-а, — тато затнувся, підбираючи слова, щоб мене відговорити. — Е-е-е, синку, думаю, тобі ще зарано в таку подорож. Надовго — не варто.

— Але ж я мріяв не просто мати човна, а подорожувати на ньому, плавати, як Мирон, знімати відео. І ви ж самі завжди кажете, що мені потрібно займатися спортом! Що спорт — це здоров'я! Що я мало рухаюся. Що годі сидіти перед комп'ютером і таке інше.

— Ну... Треба все гарно обдумати, — сказав тато, — без поспіху.

Він промовисто подивився на маму. Схоже, батьки не хотіли піддаватися на мої доводи, але й заперечувати категорично теж не хотіли, щоб не псувати мені святкового настрою.

— Правильно, згодна! Займатися спортом потрібно! Он як хлопці: бігають, ганяють м'яча, — помахом голови мама вказала за вікно.